ogsaa denne Ansøger kan faa Indfødsret sammen med de øvrige 309 Ansøgere.

Indenrigsministeren (Hørring): Det ærede Udvalg har erkendt, og derfor takker jeg det, at det foreliggende Forslag er udarbejdet i Overensstemmelse med de Grundsætninger, som man i de sidste Aar har fulgt ved Udarbejdelsen af Indfødsretslovforslagene. Det er ikke saa let at følge disse Grundsætninger, da de ikke have antaget nogen aldeles bestemt Form, saa at man kan følge dem med matematisk Nøjagtighed, tværtimod, det gælder næsten altid om Anvendelsen af et Skøn. Men vi gøre os i Ministeriet saa megen Umage som muligt med dette Skøn, og navnlig søge vi at være saa retfærdige som mulig over for de enkelte. Det er altsaa ogsaa for saa vidt lykkedes. — Men det ærede Udvalg mener jo, at selve de Grundsætninger, som man har fulgt, kunde trænge til en Skærpelse, og den ærede Ordfører har dvælet nærmere derved, idet han navnlig tog sit Udgangspunkt fra Indfødsretten af 1776 og de Betingelser, som denne opstillede for, at fremmede skulde agtes lige med Landets Børn. Jeg tror dog ikke, at dette Udgangspunkt er berettiget. Man maa nemlig vel erindre, at Indfødsretten da udelukkende angik Retten til Embeder. Tanken var, at Embeder, det være sig nu Statsembeder eller Hofembeder, kun skulde tilkomme de indfødte, Landets egne Børn, og man vilde holde de fremmede borte der fra. Naar man i den nævnte Lov vil søge Betingelserne for Opnaaelsen af Indfødsret, maa man altsaa være sig bevidst, at disse Betingelser ere stillede udelukkende med det Formaal for Øje, som Loven har. — Imidlertid forandredes, da vi fik Grundloven, Indfødsrettens Karakter fuldstændig, idet den fra det Øjeblik gik over til at blive en Betingelse for Opnaaelse af den politiske Ret, og deraf følger, at Betingelserne for at faa Adgang til at erholde Indfødsret nu maatte blive anderledes, end de vare efter Indfødsretten af 1776. Følgen af denne Indfødsrettens forandrede Karakter var da ogsaa den, at man i Grundloven traf den Bestemmelse, at Indfødsret kun kan meddeles ved Lov. Jeg tror ikke, at der deri indeholdtes nogen særlig Mistro til Administrationens Skøn, men det var ganske naturligt, at, idet Indfødsret blev Betingelsen for Adgang til at udøve politiske Rettigheder, vilde Lovgivningsmagten ogsaa have Haand i Hanke med, hvem man meddelte Indfødsret. — Og ikke alene for de politiske Rettigheder blev Indfødsretten en Betingelse; det varede ikke længe, inden man gjorde Skridtet fuldtud, idet man ogsaa krævede Indfødsret som Betingelse for Udøvelse af de kommunale Rettigheder, Valgret og Valgbarhed til Kommunens Repræsentation. Det vil jo vides, at før vi fik Kommunallovene af 1867 og 1868, var Forholdet dette, at der ikke krævedes Indfødsret for at kunne vælge Medlemmer af Købstædernes og Sognekommunernes Repræsentationer, Adgang hertil stod aaben for alle inden for visse Grænser, men uden at der dog toges Hensyn til Indfødsretten. Men da man nu i 1867 og 1868 gjorde Skridtet fuldtud og, som jeg sagde, ogsaa gjorde Indfødsret til en Betingelse for Udøvelse af de kommunale Rettigheder, er det klart, at Indfødsretten derved aldeles havde skiftet Karakter, og Betingelserne for at opnaa den maatte blive noget ganske anderledes bestemte, end de vare i Indfødsretten af 1776.

Naar vi derfor ville spørge om, hvilke Betingelserne skulle være for at opnaa Indfødsret, tror jeg ikke, at det gaar an at gaa længere tilbage end til 1849, og det, man saa skal fæste Blikket paa, er den historiske Udvikling, denne Sag har haft. Og der tror jeg, at man gør rettest i at gøre sig det klart, at noget større Brud med den historiske Udvikling vil man ikke kunne opnaa. Det, man kan opnaa, vil være de smaa Skridt, maaske en Skærpelse af Betingelserne for at opnaa Indfødsret; men de store Skridt vil man ganske sikkert ikke kunne gøre. Nu erkender jeg ogsaa, at det ærede Udvalg har netop her i denne Betænkning kun prøvet paa de smaa Skridt, og det var mere efter den Motivering, som den ærede Ordfører brugte, at jeg er kommen ind paa disse mere almindelige Betragtninger.

Det første, som Udvalget ønsker, er at faa skærpet den Betingelse, som vi have opstillet i den senere Tid, at den vedkommende skal have ført en til en vis Grad selvstændig økonomisk Tilværelse. Jeg siger udtrykkelig: til en vis Grad; thi videre kan man ikke gaa, medmindre man da vil sondre stærkt mellem de formuende og uformuende og udelukke de sidste fra at faa Indfødsret. Denne Betingelse mener Udvalget at maatte skærpe i den Retning, at man stiller dem, der have modtaget Hjælp af de fattiges Kasse, lige med dem, der have modtaget Hjælp af det offentlige Fattigvæsen. Saaledes fremsat — og jeg tror, det er berettiget efter Udvalgets Betænkning — tør jeg ikke slutte mig til denne Regel, saa gaar den for vidt. Jeg tror ikke, at man er berettiget til at stille Hjælp af de fattiges Kasse lig med offentlig Fattighjælp. Der er meget væsentlig Forskel, navnlig den Forskel, at Hjælp af de fattiges Kasse